

II. Posudek

Použitá metoda, resp. použité metody zkoumání

Jako základní metodou určení společenské nebezpečnosti u celého zkoumaného vzorku pro potřeby zadavatele posudku a odpovědi na položené otázky byla zvolena komparační metoda historická a metoda diskursivní analýzy. Tyto metody mohou být vzhledem k charakteru zadání posudku a předmětu zkoumání chápány jako metody základní.

Historická metoda, resp. historické přístupy budou aplikovány především při hodnocení shromážděné obrazové a zvukové materie a dále při analýze a syntéze celého empirického materiálu, tedy všech předestřených podkladů ke zkoumání předestřených ve svém komplexu. V rámci metody historické lze využít zejména metodu přímou a nepřímou. Metoda přímá je v podstatě toliko prostou reprodukcí pramenů, neumožňující však sama o sobě další hlubší analýzu vedoucí k hodnocení složitějších společenských vztahů. Naproti tomu metoda nepřímá umožňuje další deduktivní vyvozování a příčinných analogii určitých historických fakt pro hodnocení konkrétní reality. Použití nepřímé historické metody s sebou však nese nebezpečí dílčího zkreslení historické reality.¹ Pro minimalizaci tohoto nebezpečí, resp. jeho zamezení je vhodné provést hodnocení zkoumaného vzorku, resp. předestřené materie více dílčími metodami, resp. jejich vzájemnou kombinací. Tak postupoval znalec i v případě tohoto znaleckého posudku.

Jako další nepřímé metody by bylo dle Hrocha² možno použít i metody diachronní a synchronní. Tyto metody jako podpůrné určují pozici podle myšlené časové osy od staršího období k mladšímu a synchronní metoda je dále navíc i způsobilá vytvářet určité etapy dějin, v jejichž rámci jsou konfrontovány dějinné události a jsou zjišťovány jejich podobnosti a rozdíly. Tato podpůrná metoda se znalci jeví jako další vhodná, zejména z důvodu relativně delší doby vývoje projevů extremismu v České republice v návaznosti na fašistickou, neofašistickou, nacistickou a neonacistickou subkulturu.

Metoda diskursivní analýzy³ se odvíjí od tzv. archeologie vědění, kterou formuloval její autor M. Foucault jako metodu pro výzkum dějin myšlení, dějin idejí, dějin poznání a filozofie, sociologie a ostatně i politologie. Jejím původním cílem bylo sledovat historický vývoj různých myšlenkových a ideových konceptů a jejich proměn v lidských dějinách. Centrální kategorií tohoto schématu se stal diskurs.⁴ Diskurs (Foucault také používal pojem „diskursivní formace“), je možno definovat jako strukturu, která ovlivňuje způsoby řeči, psaní a myšlení. „Diskurs“ v sociálních vědách je v obecném smyslu užíván pro označení jazyka jako prvku sociálního života, jenž je dialekticky propojen s dalšími elementy společenského života a obecně existují společnosti ke konkrétním jevům. Ovšem i když analýza diskursu má co dělat se zkoumáním jazyka (v našem případě i jiných forem sociální komunikace – např. pomocí specifických symbolů a nápisů na vlajkách vedených jednotným ideovým diskursem apod.) není podle Foucaulta jednoduše totožná s prostou analýzou jazyka, nebo běžnou sémantikou (v našem případě i jiných forem sociální komunikace – např. pomocí specifických symbolů a nápisů na vlajkách vedených jednotným ideovým diskursem apod.). Zatímco prostá analýza

¹ HROCH, M. a kol. *Úvod do studia dějepisu*. Praha: SPN, 1985, s. 204-207. ISBN – sine.

² Tamtéž, s. 204-207.

³ Dále viz NOSÁL, I. Diskursivní re-konstrukce dětství: mezi nostalgii a nejistotou. Analýza čtyř textů. In: *Obrazy dětství v dnešní české společnosti. Studie ze sociologie dětství*. Brno: Barister & Principal, 2004, s. 173 a násl.

⁴ Tuto metodu poprvé využil Foucault ve svém díle „Dějiny šílenství“, později ji topracoval v díle „Archeologie vědění“.

69

jazyka či sémantika klade otázku, podle jakých pravidel je výpověď o realitě tvořena, a tudíž podle jakých pravidel mohou být vytvořeny další podobné výpovědi vypovídající o konkrétní realitě, popis diskursivní události klade zcela odlišnou otázku, a to: „jak se stalo, že se na tomto místě objevila tato, a ne nějaká jiná výpověď?“⁵

Jednotlivé diskursy pak vystupují v podobě dominantních předmětů a metod zkoumání, typických pro danou historickou epochu. Vystupují jako určité pravidelnosti mezi typy výpovědi, pojmy, symboly či volbami. Tyto pravidelnosti pak lze metodologicky zpracovat vhodnou metodou sběru a zpracování shromážděných dat či dominantních předmětů zkoumání. Existence těchto dominantních předmětů či metod zkoumání podle Foucaulta ovlivňuje směr dalšího vědeckého zkoumání; v našem případě směr zkoumání celé předložené materie ve svém souhrnu jako předmětu znaleckého zkoumání a dílo samotné, tedy i posudek znalce, je z tohoto hlediska možno chápat jako výpověď, ve které se daný signifikantní diskurs odráží. Diskursy určují, jaké výpovědi jsou možné, proč jsou možné právě tyto výpovědi a proč jsou případně opomenuty výpovědi jiné a z jakých důvodů. Autoři slovních výpovědi (v našem případě i jiných forem sociální komunikace – např. pomocí specifických symbolů a nápisů na vlajkách vedených jednotným ideovým diskursem apod.), již nejsou chápáni jen jako její tvůrci, popř. nositelé, ale především jako uživatelé, šířitelé a propagátoři určitého diskursu.⁶

„Diskurs lze tedy definovat v makrohistorickém foucaultovském smyslu jako strukturu, která reguluje konkrétní způsoby řeči, psaní a myšlení, která produkuje jak myšlení, tak konkrétní praktiky. Pro toto pojetí makrohistorického diskursu lze používat Foucaultův termín „diskursivní formace“.⁷ Šířitel tohoto diskursu je pak sám nositelem konkrétního společensky závadového diskursu tak, jako tvůrci samotní. Chceme-li proto identifikovat dominantní diskurs či diskursy konceptu společenské závadnosti či dokonce nebezpečnosti celého zkoumaného vzorku, resp. celé zkoumané materie a její vztah k diskursům současné filozofie, psychologie, politologie, sociologie, sociální pedagogiky, či sociologie práva, musíme nejdřív shromáždit dostatečné množství výpovědí, které se ke zkoumanému vzorku, resp. předestřené obrazové vztahují. Foucault doporučuje postupovat následujícím způsobem:

Nejprve je třeba vyznačit *prvotní povrchy vynoření*. Jde tedy o to ukázat, kde se tyto výpovědi vůbec mohou objevit, aby mohly být posléze označeny a analyzovány. V těchto polích povrchů vynoření dochází k prvotním diferenciacím, jsou zde ohraničovány oblasti vypovídání, je definováno to, o čem se hovoří a popisovaný jev získává statut objektu z oblasti aktivit přímo či zprostředkovaně směřujících k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásajících zášť nebo nenávisť vůči jiné výlučné skupině osob, anebo podpory či propagace hnutí směřujících k potlačení demokratických práv člověka, které je možno postihnout normami jak společenskými (jev obecně nekonformní, závadový, nevhodný až nebezpečný), tak případně i obecně závaznými právními předpisy z oblasti trestního práva. Prostřednictvím vynoření konkrétní výpovědi je pak tento jev učiněn pojmenovaným a popsatelem a stává se tak „skutečným“.⁸

Druhým krokem diskursivní analýzy je popis tzv. *instancí vymezování*. Instancemi vymezování jsou dobové instituce či organizace (vymezené například i místem, časem,

⁵ NOSAL, I., Diskursivní re-konstrukce dětství: mezi nostalgii a nejistotou. *Analýza čtyř textů*. In: *Obrazy dětství v dnešní české společnosti*. Brno: Barrister&Principal, 2004, s. 173.

⁶ Srov. FOUCAULT, M. *Archeologie vědění*. Praha: Herman a synové, 2002, s. 45-46.

⁷ SZALÓ, C. Sociologie formování sociálních identit. In: SZALÓ, C., NOSAL, I., *Mozaika v re-konstrukci. Formování sociálních identit v současné střední Evropě*. Brno: MU Brno, Mezinárodní politologický ústav, 2003, s. 23.

⁸ Srov. FOUCAULT, M. *Archeologie vědění*. Praha: Herman a synové, 2002, s. 66-67.

40

způsoby projevu a dalšími relevantními okolnostmi), které mají klíčový podíl na vymezení společenské nekonformnosti, závadovosti, nevhodnosti až nebezpečnosti zkoumaného objektu a případné další trestní postižitelnosti tím, že uchopují určité jevy, vytvářejí z nich své předměty zájmu, zakotvují určité shody, markanty, či diference jako přirozené, sjednocující výpovědi a vytváří tím určitý model či skupinu modelů, které se stávají obecně užívanými.⁹ V rámci zaměření znaleckého zkoumání a položených otázek za takové instance vymezení můžeme považovat především stát, jeho právní normy (zpočátku zvykové, později písemné legislativní nástroje) a také obecně kulturní, filozofické, politologické, sociologické, politologické, sociální a sociálně – pedagogické postoje společnosti v celé své šíři. Z užšího pohledu vnímání pak můžeme tyto instance vymezení specifikovat v souvislosti s odkazem na výše uvedený srovnávaný materiál na obsažené fašistické, neofašistické, nacistické a neonacistické projevy v nejšířším slova smyslu.

Třetím krokem diskursivní analýzy je *určení tzv. mřížek specifikace*. Tímto pojmem označuje Foucault systémy, podle nichž se vzájemně třídí, odděluje, sdružuje, přeskupuje, klasifikuje a navzájem odvozuje jednotlivé signifikantní výpovědi o daném jevu. Podstatou identifikování těchto mřížek specifikace je využití komparativní metody.¹⁰ Jsou srovnávány především jednotlivé shromážděné výpovědi o předmětu zkoumání jako primární objekty komparace, jejich elementární shody v označování daného problému a možnosti jejich diference.¹¹ Komparace výpovědi o předmětu zkoumání v zadání znaleckého posudku (tedy v celé předestřené materii) se bude zaměřovat především na následující kategorie:

- způsoby nazírání společnosti na fašistickou, neofašistickou, nacistickou, neonacistickou a rasistickou subkulturu jako hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení demokratických práv člověka nebo hlásá národnostní, rasovou, náboženskou, třídní či jinou zášť nebo nenávisť vůči jiné skupině osob, či podněcuje k projevům antisemitismu, xenofobie, rasismu apod.,
- postoj společnosti k aktivitám, které odpovídají podpoře a propagaci hnutí směřujících k potlačení demokratických práv člověka (v různých projevech dle předložené zkoumané materie, zejména z pohledu společenské závadovosti textů či zástupných symbolů),
- možné a historicky běžně vzdělanému občanu srozumitelné formy protispolečenského až kriminálního jednání, které je charakteru propagace nacismu a neonacismu.
- společností předpokládané způsoby postihu za delikt charakteru propagace nacismu a neonacismu jako hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť, nebo zášť vůči jiné skupině osob, popř. podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka.
- společnosti respektované rozhodnutí nezávislého soudu s konkrétním významem a právním názorem, který je legislativně, historicky a společensky ukotven v historické paměti občanů na konkrétním území spolu s historicky nezpochybnitelnými a prokázanými reáliemi.

Určení těchto shod a pravidelností, jakož i zároveň identifikace možných diferencí se stává základem dalšího výše uvedeného metodologického zpracování do podoby určitých typů vypovídání, typů dobového a místního nazírání společnosti na předestřené obrazy vypovídající o realitě jazyka (v našem případě i jiných forem sociální komunikace – např. pomocí specifických symbolů a nápisů na vlajkách vedených jednotným ideovým diskursem apod.).

⁹ Srov. FOUCAULT, M. *Archeologie vědění*. Praha: Herman a synové, 2002, s. 66-67.

¹⁰ Tamtéž, s. 68 a násl.

¹¹ „Metoda srovnávací“ in. *Velký sociologický slovník*, I. sv. Praha: Karolinum, 1996, s. 619.

41

S ohledem na charakter zadání znaleckého posudku však nemůže být vyústěním závěrů pouze formulace obecných zákonitostí možné neonacistické propagace směřující k potlačování práv a svobod občanů, popř. podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka ve smyslu trestního zákona. Prostřednictvím této typologie budou ve znaleckém posudku individuálně provedeny závěry filozofických, politologických, sociologických a sociálně - pedagogických diskursů ve společnosti, které jsou formulovány v podobě typů, tedy ve smyslu určitých myšlenkových konstruktů a společenských postojů. Tyto typy tedy mají jen relativní platnost a nevznikají s cílem co nejpřesnější deskripce daného jevu a jeho hodnocení, ale naopak se záměrem jejich pochopení.¹² Výsledným produktem znaleckého zkoumání pak je charakteristika pozice a vnímání společenské nekonformnosti, závadovosti, nevhodnosti až nebezpečnosti konkrétních skutečností jazyka (v našem případě i jiných forem sociální komunikace – např. pomocí specifických symbolů a nápisů na vlajkách vedených jednotným ideovým diskursem apod.), které jsou předmětem znaleckého zkoumání zejména ve filozofických, politologických, psychologických, sociologických a sociálně - pedagogických diskurzech.

Popis předestřené zkoumané materie a srovnávacího materiálu; Popis metodologického zpracování shromážděných dat

Předmětem znaleckého posudku je posouzení obrazové, symbolické a písemné vyjádření postoje nositele, jakož i ideové zaměření a diskurs v jeho deklarovaných a předpokládaných postojích či jiných projevech šířitele ideologie soudobé neonacistické scény, zejména jejich deklarované ukotvení na konkrétní ideologický diskurs.

Znalec konstatuje, že otázky položené znalci zadavatelem posudku v opatření č.j.: KRPU-30220-36/TC-2011-040871-VA ze dne 18. ledna 2012 nejsou dle jeho názoru charakteru právního, ani nejsou charakteru odporujícímu ust. § 107 tr. řádu, ani nejsou v rozporu se zásadami metodologie vědeckého výzkumu, a tedy jsou z pohledu znalce ve smyslu zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnicích (a vyhl. č. 37/1967 Sb.), jakož i zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu přípustné. Znalec také prohlašuje, že nemá žádný poměr k posuzované věci, ani k orgánům provádějícím řízení, ani k účastníkovi.

Úvodem této části znaleckého posudku znalec k symbolice ozubeného kola konstatuje, že tento symbol je v různých modifikacích a dílčích úpravách často používán v neonacistickém prostředí především jako symbol sepjetí nacionálního socialismu s prací, případně s dělnickou třídou. Jedná se o symbol, který je v obdobném významu i v dalších významech používán i řadou dalších politických proudů (včetně krajní levice) a různých dalších organizací. Neonacisté jej zpravidla používají v kombinaci s jinými nápisy či symboly. V období nacistického Německa bylo ozubené kolo součástí symboliky **Německé pracovní fronty (Deutsche Arbeitfront – DAF)**, což byla v podstatě nacistická dělnická organizace (v podstatě odborová). Vznikla 10. května 1933 jako organizace souběžná s NSDAP, v jejím čele byl Robert Ley, jeden z nejbližších Hitlerových spolupracovníků a nejvyšší vedoucí organizačního odd. NSDAP.

Vlajka Německé pracovní fronty (DAF)

¹² WEBER, M. *K metodologii sociálních věd*. Bratislava: Nakladatelstvo Pravda, 1983, s. 95, 96.

42

DAF reprezentovala důležitou roli v rasové a protižidovské politice v tehdejší Německu. DAF nahradila rozpuštěné odborové organizace, ale nepřevzala žádnou jejich funkci prostě proto, že v nacistickém režimu nemohla být pracujícím přiznána žádná svoboda. Na vrcholu své expanze Fronta práce organizovala a ovládala dvacet pět milionů pracujících. Jeden z plakátů DAF byl využit jako propagační materiál Dělnické strany v ČR, a to obrázek dělníka s kladivem, který Dělnická strana převzala, je kresbou Felixe Albrechta pro NSDAP.¹³

Znalec dále konstatuje, že v rámci německého neonacismu bylo ozubené kolo dále i součástí symboliky **Svobodné německé dělnické strany (Freiheitliche Deutsche Arbeiterpartei)**, která byla v SRN v roce 1995 zakázána pro rozpor s ústavním pořádkem.

Symbol Svobodné německé dělnické strany (FAP)

Ozubené kolo je častým symbolem „autonomních“ či „svobodných nacionalistů“. Je i významnou součástí symboliky **Hammerskins**. V ČR je ozubené kolo zakomponováno do symboliky organizace **Národní odpor**.

Symbol organizace Národní odpor

K organizaci **Hammerskins Nation** znalec konstatuje, že tato je významnou součástí soudobého transnacionálního neonacismu. Byla založena v Dallasu koncem osmdesátých let dvacátého století. **Hammerskins** se programově orientují na bělošský a panárijský rasismus a absorbovali i neonacistické prvky. Přihlásili se ke čtrnácti slovům Davida Lanea a principům „leaderless resistance“. Páchají různou násilnou činnost. Postupně vznikly její pobočky v řadě zemí, včetně České republiky (**Bohemia Hammerskins – BHS**). BHS byli aktivní především v devadesátých letech, v roce 2004 však došlo k jejich částečné revitalizaci. Označení hammerskin se rovněž v ČR, přinejmenším dočasně v některých lokalitách stalo synonymem pro rasistického anebo neonacistického skina, popř. se užívala česká verze „kladiva“. Za heslo **Hammerskins** bývá považováno „**Hammerskins forever – forever Hammerskins**“ (zkratka hesla **HFFH**).

Jedna z často užívaných variant symboliky organizace Hammerskins Nation

¹³ KALAMÁR, Š. a kol. *Terminologie a symbolika užívaná soudobou extremistickou scénou*. Ostrava: KEY Publishing, 2011.

43

Pro název i znak **Hammerskins** (tvoří jej dvě zkřížená kladiva na pozadí ozubeného kola) je charakteristické kladivo. To má zřejmě původ ve filmu *The Wall* od britské hudební skupiny Pink Floyd (nerasistické, nikterak nesvázané se skinheads!) z roku 1982, kde zkřížená kladiva slouží jako zástupný symbol svastiky, resp. pochodujech fašistických mas.¹⁴

Znak Dělnické strany - pro soudobou neonacistickou scénu je typické spojení s historickým nacionalismem, včetně symboliky ozubeného kola. **Dělnická strana byla Nejvyšším správním soudem v roce 2010 (na „druhý pokus“) rozpuštěna¹⁵ (srov. s dokumentací Policie ČR, s. 5. tohoto znaleckého posudku).** Blíže k popisu činnosti a ideovému zaměření Dělnické strany znalec odkazuje též na s. 3 – 7 **rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn.: Pst 1/2009.** Zde se nejedná o vyjádření právního názoru, ale konstatování, že společenská závadovost byla vyjádřena i v soudním řízení a otázka činnosti Dělnické strany a je v tuto chvíli již i otázkou právní, která přísluší soudu.

Znak Ochranných sborů Dělnické strany - tato politická strana organizovala svoje „ochranné sbory“ a i jinými markantami navazovala na organizační strukturu, aktivity i symboliku historického nacismu.¹⁶ Blíže k popisu činnosti a ideovému zaměření Ochranných sborů Dělnické strany znalec odkazuje též na s. 7-8 **rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn.: Pst 1/2009.** Zde se nejedná o vyjádření právního názoru, ale konstatování, že společenská závadovost byla vyjádřena i v soudním řízení a otázka činnosti Ochranných sborů dělnické strany je v tuto chvíli již i otázkou právní, která přísluší soudu.

Znak Dělnické strany sociální spravedlnosti - po rozpuštění Dělnické strany na činnost DS navázala (jak ideově, tak personálně) Dělnická strana sociální spravedlnosti. O tomto svědčí nejen dlouhodobé poznatky Policie ČR, ale samo prohlášení Tomáše Vandase, které opakovaně prezentoval v médiích (srov. s **dokumentací Policie ČR, s. 5. tohoto znaleckého posudku).**

¹⁴ MAREŠ, M. *Symboly používané extremisty na území ČR v současnosti*. Praha: MVČR, 2006.

¹⁵ KALAMÁR, Š. a kol. *Terminologie a symbolika užívaná soudobou extremistickou scénou*. Ostrava: KEY Publishing, 2011.

¹⁶ Tamtéž.

Při srovnání signifikantních markantů činnosti, šířenému diskursu a ideovému zaměření Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) a Dělnické strany (DS) lze tedy logickým postupem dospět k závěru, že pokud je DSSS přímým ideovým a personálním nástupcem DS, (což lze mít za prokázané nejen poznatky Policie ČR, ale samotným prohlášením předsedy DSSS) a faktickým vnímáním jejich propojení ze strany společnosti – v našem případě právě i společně deklarovaným symbolem – vlajkou, lze dovést, že i šířený diskurs je obdobný. Zde se znalec plně odkazuje na již výše uvedený rozsudek **sp. zn.: Pst 1/2009** Nejvyššího správního soudu a konstatuje, že se zde jedná plně o otázku právní, která náleží toliko soudu.

V souvislosti s užitou symbolikou a identifikací ideového zaměření (včetně zástupných symbolů) je na místě zmínit i tu skutečnost, že např. jeden z letáků Dělnické strany sociální spravedlnosti odkazuje nejen na kontinuitu se zrušenou Dělnickou stranou, ale i s historickým nacismem, a to použitím (zcela zřetelně nikoli nahodile či ojediněle) dobového námětu z doby Hitlerovy Třetí říše.

Závěrem této části znaleckého posudku pak znalec již mimo jakékoli právní hodnocení konstatuje, že právě za předpokladu propojení DS a DSSS v oblasti personální a ideové, dále za skutečností veřejné deklarace přímého nástupnictví (ze strany předsedy strany, p. Tomáše Vandase) a vnímání společnosti i sympatizantů (mimo jiné právě úzkým propojením symboliky např. na vlajce) je pak posuzovaný postoj možno vnímat jako konkludentní vyjádření sepětí s idejemi a postoji DS i DSSS a šíření stejného diskursu u DS i DSSS. To vše v relaci s dobovým ukotvením na ideje Hitlerovy Třetí říše, jak je uvedeno výše.

Za předpokladu existence výše uvedených vazeb a deklarace stejného ideového postoje dotčené osoby, která je předmětem znaleckého zkoumání (resp. její konkludentní postoj ve formě konkrétního jednání), je nesporně tento postoj veřejností vnímán jako nástupnictví a kontinuální propojení stejných praktik a postojů vůči vylučným skupinám osob, včetně ukotvení historického z doby Hitlerovy Třetí říše. Konečné posouzení věci je však otázkou právní, což je věcí soudu.

III. Závěr

Na základě výše uvedeného je tedy možno zkonstatovat, resp. odpovědět na znalci položené otázky v zadání znaleckého posudku následovně:

Otázka č. 1.:

Co představuje předestřený symbol?

Odpověď na otázku č. 1.:

Předestřené symboly (tedy na vlajce Dělnické strany i Dělnické strany sociální spravedlnosti) čerpají dílem, nebo zcela z tradic Hitlerovy Třetí říše a dobových organizací (např. **Německé pracovní fronty (Deutsche Arbeitsfront – DAF)**, ale i současných organizací (např. **Svobodné německé dělnické strany (Freiheitliche Deutsche Arbeiterpartei)**, nebo **Bohemia Hammerskins – BHS**). Blíže viz s. 9 – 12 tohoto znaleckého posudku.

Otázka č. 2.:

Jaký je ideový základ předestřené symboliky?

Odpověď na otázku č. 2.:

Jak je z výše uvedeného patrné, je předestřená symbolika (tak jak byla znalci předestřena ke zkoumání, tedy v předestřených a známých souvislostech a jak je uvedeno výše) používána soudobou neonacistickou scénou k podpoře a propagaci soudobých organizací a projevů sympatií k jejich historického ideového ukotvení. **Blíže viz zejména s. 12 tohoto znaleckého posudku.**

Otázka č. 3.:

Lze použít předestřený symbol k podpoře či propagaci soudobých hnutí, jejichž činnost je založena alespoň zčásti na idejích rasismu, nacismu, xenofobie či antisemitismu?

Odpověď na otázku č. 3.:

Předestřenou symboliku používá v různých modifikacích a v různých provedeních soudobá neonacistická scéna k podpoře, propagaci jak historického nacismu, tak soudobého konceptu neonacismu. Jedná se o organizace a hnutí, které byly vždy alespoň z části založeny na idejích rasismu, xenofobie a antisemitismu. **Blíže viz zejména s. 11 – 12 tohoto znaleckého posudku.**

Otázka č. 4.:

Uveďte další relevantní skutečnosti ve věci zjištěné při znaleckém zkoumání.

Odpověď na otázku č. 4.:

Zcela závěrem této části znaleckého posudku znalec konstatuje, že zástupná symbolika soudobě neonacistické scény je charakteristická svojí mnoharstevností, nápaditostí a historickým ukotvením na dobové realie z období nacismu a Hitlerovy Třetí říše. Znalec zdůrazňuje, že se ale jednotlivé segmenty zástupné symboliky vzájemně doplňují a podporují a často na sebe navazují, což je i námi posuzovaný případ. Kontinuitu zástupné symboliky (DS a DSSS), jakož i kontinuitu ideovou a personální ostatně potvrdil i sám předseda DSSS (a dříve DS) pan Tomáš Vandas. Další závěry znalec považuje již za závěry právní, které přísluší soudu.

46

IV. Znalecká doložka

Znalecký posudek byl vypracován znalcem pro obor kriminalistika, se specializací společenská závadnost textů a zástupné symboly a pro obor sociální vědy, se specializací politologie, extremismus, terorismus, který byl jmenován Krajským soudem v Brně dne 23. října 2009 pod č.j.: SPR 1663/2009.

Znalecký posudek je zapsán ve znaleckém deníku pod pořadovým číslem 60/ZP/2012.

Znalečné dle zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících ve znění pozdějších předpisů a vyhl. č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů účtováno v příložené kalkulaci.

V Brně dne 27. února 2012

JUDr. PhDr. Ivo Svoboda, Ph.D.